

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 180/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť maloletej A. M., bytom B., zastúpenej matkou A. M., bytom tamtiež, právne zastúpenej advokátom JUDr. R. E., L., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1, 2 a 3 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa právoplatným rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Bratislava, odboru hraničnej a cudzineckej polície, č. PPZ-202/CP-BA-I-ZP-2001 z 10. decembra 2001 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-67/UHCP-CP-2002 z 21. februára 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletej A. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 25. augusta 2003 doručené podanie maloletej A. M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej matkou A. M., bytom B., právne zastúpenej advokátom JUDr. R. E., L., označené ako „Ústavná

sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR – návrh na začatie konania“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka ňou namietala porušenie svojich základných práv a slobôd ako podľa medzinárodného dohovoru o ľudských právach (Dohovoru o právach dieťaťa), tak aj podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). K ich porušeniu má dochádzať rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Bratislava, odboru hraničnej a cudzineckej polície (ďalej len „úrad hraničnej a cudzineckej polície“), č. PPZ-202/CP-BA-I-ZP-2001 z 10. decembra 2001 (ktorým bol otcovi maloletej sťažovateľky S. M. uložený zákaz pobytu na území Slovenskej republiky do 22. júna 2011) v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. PPZ-67/UHCP-CP-2002 z 21. februára 2002 (ktorým bolo potvrdené rozhodnutie úradu hraničnej a cudzineckej polície a zamietnuté odvolanie otca maloletej sťažovateľky). V dôsledku uvedeného, ako aj na základe argumentov uvedených vo svojej sťažnosti sťažovateľka požiadala, aby ústavný súd rozhodol takto:

„Základné právo sťažovateľa maloletého A. M., bytom B. n. O., štátna príslušnosť Slovenskej republiky, upravené v čl. 41 ods. 4 Ústavy SR, v čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1, 2, 3, čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o právach dieťaťa, bolo porušené právoplatným rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia PZ, odbor hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, zo dňa 10. 12. 2001, č. p. PPZ-202/CP-BA-I-ZP-2001, v spojitosti s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR zo dňa 21. 2. 2002, č. p. PPZ-67/UHCP-CP-2002“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (a s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V rámci takéhoto posúdenia osobitne zohľadnil, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorými malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona) pre jej oneskorenosť.

Keďže z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojených príloh vyplynulo, že k porušeniu označených základných práv sťažovateľky malo dôjsť rozhodnutiami orgánov štátu, ktoré boli vydané v decembri 2001, resp. februári 2002, bolo potrebné jej sťažnosť považovať ako podanú oneskorene a odmietnuť ju už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2003